

Kometa

„Letošní zima je opravdu velmi tuhá,“ zašeptal si pod vousy shrbený stařík v koutě pokoje. Jeho vrásčitý obličej a zapadlé oči, připomínající křišťálově čistou řeku, prozrazovaly jeho vysoký věk. Schoulený pod dekou pozoroval z okna východ slunce. Domov důchodců, kde se právě nacházel, byl už deset let jeho jediným přístřeškem. Byl tu šťastný. Z hlubokého zamyšlení ho vytrhla pečovatelka, která bez zaklepání vtrhla do pokoje. „Pane Gablenc, nesu vám snídani! Dnes tu máme rohlík se sýrem a velké šťavnaté jablko. Dobrou chuť!“ S předstíraným úsměvem položila táč se snídaní na stůl a šla ke dveřím. „Měl byste se jít taky někdy projít, venku dnes bude krásně,“ prohodila ostrým hlasem a zabouchla dveře.

Stařík se podíval na táč s jídlem a přesunul se ke stolu. Jít ven? Sám? Vždyť už nebyl venku od léta, stíny, které ho děsily na každém kroku, a fakt, že se může ztratit, ho donutily zůstat v bezpečí jeho pokoje. Dnes to ale bylo jiné. Paprsky vycházejícího slunce a třpytivě bílý sníh pokrývající okolní krajinu jako by lákaly staříka, aby na vlastní kůži ochutnal tu krásu venkovní přírody. „Teď nebo nikdy“, zamručel stařík pod vousy a začal se rychle oblékat. Popadl kabát, starou pletenou čepici a vydal se ven.

Čerstvý vzduch ho okamžitě omámil a způsobil mírné zavravorání, takže se musel opřít o vzrostlý smrk u cesty. Po chvíli se vzpamatoval a šel ostrým krokem směrem k lesu. Sníh mu křupal pod nohama, čerstvý vítr narážel do tváří a stařík se cítil jako v sedmém nebi. Ztratil úplně pojem o čase. Šel snad 2 hodiny, až došel ke staré lavičce. Únava byla silnější a stařík na lavičce usnul. Probudil ho až silný mráz, který ho štípal po celém těle. Stíny! Viděl stíny, kterých se tak strašně bál! Srdce mu začalo bušit jako o závod. Ztratil se! Neví, kde je!

Když se uklidnil, rozhlédl se. Všude byla tma a hrozivě bílá peřina pokrývala vše, co bylo kolem něj. Zapadla i cesta, po které přišel. V zoufalství se podíval na oblohu. Velká zářivá koule právě letěla směrem k opadaným modřínům. Kometa! Může si něco přát! „Chci se dostat zpět! Nechci tu umrznout! Ukaž mi cestu!“ zakřičel z posledních sil. Vstal a vydal se za kometou. Vtom uviděl malá zářící světýlka. „Jsem doma!“ vykřikl chraplavým hlasem a padl na kolena. To už z domova vyběhla pečovatelka a pomohla mu vstát. „Kudy jste šel, pane Gablenc?“ zeptala se rozechvělým hlasem. „Šel jsem za kometou,“ zašeptal stařík a spokojeně se usmál. „Víte, že splní každému přání?“ otočil se na pečovatelku a pak k nebi...tam už ale kometa nebyla....